

Prædiken til 1. søndag i Advent 2023

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 74 Vær velkommen, Herrens år, G1 I advent er vi sammen, 89 Vi sidder i mørket.

-

G34 Et håb kan gives, 78 Blomstre som en rosengård, G7 Mine tanker bli'r til bøn

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Jesus kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet:

Herrens ånd er over mig,

fordi han har salvet mig.

Han har sendt mig

for at bringe godt budskab til fattige,

for at udråbe frigivelse for fanger

og syn til blinde,

for at sætte undertrykte i frihed,

for at udråbe et nådeår fra Herren.

Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham. Da begyndte han at tale til dem og sagde: »I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.« Alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, som udgik af hans mund, og de spurgte: »Er det ikke Josefs søn?« Han svarede dem: »I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig: Læge, læg dig selv! og sige: Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum; gør det samme her i din hjemby!« Men han sagde: »Sandelig siger jeg jer: Ingen profet er anerkendt i sin hjemby. Og jeg siger jer, som sandt er: Der var mange enker i Israel på Elias' tid, dengang himlen var lukket i tre år og seks måneder, så der blev stor hungersnød i hele landet; og Elias blev ikke sendt til nogen af dem, men til en enke i Sarepta i Sidons land. Og der var mange spedalske i Israel på profeten Elisas tid; og ingen af dem blev rensset, men det blev syreren Na'aman.« Alle i synagogen blev ude af sig selv af raseri, da de hørte det; de sprang op, jog ham ud af byen og drev ham hen til kanten af det bjerg, deres by var bygget på, for at styrte ham ned. Men han banede sig vej imellem dem og gik.

Lukasevangeliet 4,16-30

I dag er det skriftord, som lød gået i opfylde, sagde Jesus i evangeliet.

I dag er en god dag.

I dag er det første søndag i advent.

Ordet ”Advent” kommer fra latin: 'adventus Domini' der betyder 'Herrens komme' eller 'Herrens ankomst' og advent er den periode i kirkeåret, hvor man forbereder sig på Jesu fødsel den 25. december.

Vi forbereder os på julen, der kommer. Vi forbereder os i dag.

De fire søndage i adventsperioden betegnes henholdsvis første, anden, tredje og fjerde søndag i advent, men i år falder 4. søndag i advent sammen med juleaften, og der vil ikke blive afholdt en gudstjeneste til fejring af 4. søndag i advent, men et par juleaftens gudstjenester den. 24. december, ved mine to kolleger.

Adventssøndagenes liturgiske farve er lilla, undtagen første søndag i advent, hvor den liturgiske farve er hvid.

Lilla er faste og bodsfarve, som viser at vi stemmer sindet som led i forberedelse til en stor højtid, og adventsfarven er altså lilla ligesom fastetiden før påske.

Men i dag - første søndag i advent er farven en anden, for det er kirkens nytår, og det er en fest, og derfor er det den hvide farve, der bruges til at markere, at det er fest og nytår.

I dag tager vi fat på endnu et nyt år....

I dag iklæder vi os hvidt i kirken. I dag holder vi fest.

I dag tager jeg fat i endnu et år som præst... og fejrer i dag, at jeg allerede har haft 25 år som præst i Den Danske Folkekirke.

25 år er gået, og der er kommet sølvstænk i det gyldne hår...

Når jeg nu står her, - i dag - på første dag i et nyt kirkeår, så kan man jo gøre status. Hvad gik godt? Hvad kan jeg takke Gud for af glæder, som jeg har erfaret i årets løb? Og hvad slap jeg skidt ad sted med at gøre? Hvad bør jeg bede om tilgivelse for. Men for meget bagudskuen er nok ikke gavnligt, med mindre man lærer af sine fejl. Det gode på en dag, som denne, er at fokusere på tilgivelsen, der altid sætter alting i nyt lys, - mellem Gud og os og os imellem.

I dag er alting nyt. Jeg kan gå ind i et nyt kirkeår og et nyt år i min gerning, som tilgivet.

Lad kun Herren komme, vi venter – adventus domini – vi er i adventstiden.

At være i adventstiden, tiden, hvor man venter på Herrens genkomst, - det var de da Paulus skrev Romerbrevet, hvor han skrev at frelsen er os nærmere end da vi kom til tro.

Vi er som dem, som Paulus skrev til nærmere frelsen i dag end i går. I dag er vi en dag nærmere end i går.

Jeg vil ikke trætte jer med anekdoter fra et langt præsteliv. For jeg er en tilgivet synder, der kan løfte mit hoved også i dag.

Det er for mig en overlevelsesmekanisme at vide mig tilgivet når jeg synes tingene er svært. – Jeg ved på gode dage, som på tunge dage, at jeg er en tilgivet synder.

Kristendom er altid evangelisk set nutid. For det er her vi møder vor Herre og det her vi møder evangeliet. I dag er altid vigtig.

Jeg kan godt se tilbage på 25 år som præst, eller på 2000 år hvor vi har haft kirke, men jeg vil hellere fokusere på i dag.

Traditionen har evangelisk set en helt anden placering end nutiden. En mindre placering. En placering, som ikke vejer med samme tyngde som nutidens møde med den levende Kristus ved dåb og nadverbord.

I dag skal budskabet fra Esajas bog stadig udleves i Herrens ånd.

Vi skal bringe godt nyt til fattige

Vi skal udråbe frigivelse for fanger, eller i al fald støtte dem der er glem i fængsler og gadehjørner eller fanget i en grum krig.

Vi skal støtte blinde, døve, handicappede også dem med usynligt handicap.

Vi skal fortælle om den frihed, - om det at være en tilgivet synder og sige, at hvert år derfor er et nådeår for Herren, også det nye kirkeår som vi træder ind i sammen i dag.

Altid og alting kan begynde på ny. Vi kan møde Guds kærlighed ved døbefont, hvis vi ikke er døbt og ved alterbordet hvis vi er døbt, og her kan relationen fornyes og vi kan tilgives, og det vi efterlader er tilgivet historie. Det er ikke i fortiden, vi møder Gud. Det er nu. – I dag.

I dag, som andre søndage, der møder vi frelseren i kirken ved alteret, ved nadveren, og i fællesskabets ånd. Vi bliver tilgivet her ved indgangen til et nyt kirkeår, og må træde som sådan ind i det år, der lige er begyndt.

Tilgivelse er altid en fornyet relation. Og den nye relation jeg altid tager med mig ud er vigtigere for mig end den fortid, jeg altid vil slæbe på.... Jeg ved jeg er en synder... Det er min fortid... Men jeg er en tilgivet synder, det er min nutid, det er det jeg erfarer - i dag!

I kirken kan vi bruge store ord som ingen andre steder, og derfor har vi også et udtryk, der hedder synderens forladelse.

Syndernes forladelse er, at fortiden bliver til historie. Hvis fortiden ikke er tilgivet, så lever den iblandt os. Hvis vi har gjort noget, som tynger os til jorden, så, er det fordi tilgivelse ikke har gjort det til historie. Så lever fortiden stadig hos os, som tyngende fortid.

Syndernes forladelse er at gøre fortiden til historie.

De dårlige hændelser vil for altid være en del af mit liv, men de tynger ikke mere. Det er syndernes forladelse: i kærlighed at gøre fortiden til historie og sende os ind i nutiden. I den nutid, hvor vi vedvarende møder Gud.

For det handler om at være i ham, som han er i os, og at tage del i den kærlighed, der altid sender os ind i nutiden. Altid sender os ind i den verden, hvor vi er levende med hinanden i det liv, som Gud har givet os.

Det er kirkens nytår! Det er fest. Det er en fest for fornyelsen. En fest for at det liv, vi lever, og som vi ofte tynges af, fordi det både er besværligt og svært, så svært, at det har brug for tilgivelse for at kunne leves mere frit og med Herrens glæde.

Vi tror på en Gud, der gør altid nyt. Det er det vi kalder for syndernes forladelse, at livet bliver nyt for os ved, at fortiden bliver til historie.

Vi tror på en Gud, der gør alting nyt. En Gud, der også gør det nyt for dig og for mig, når vi drukner i skyld og tyngende fortid. Han gør alting nyt.

Vi skal passe på ikke at forsvinde ind i fortiden både i vores eget liv og i kirkens liv. Fortiden er en guldgrube af viden og tanker, som vi skal tænke med på. Men vi må ikke lade fortiden bestemme over det liv, vi har nu. For Gud gør alting nyt.

Det er den konstante fornyelse: at vi ved døbefont og alterbord løftes op igen, og her møder Gud som levende nutid, der tager imod os og giver os sig selv, som den kærlighed, der fornyer verden og os med den.

Så lad os hele tiden holde fast i den tro, at vi tror på en Gud, der gør alting nyt. Det gjorde han for kvinderne ved graven, da Jesus opstod på trods af deres tro. Det gjorde han for spædbarnet ved dåben. Det gør han for os, når vi rækkes brød og vin. Gud gør alting nyt. Vi er med. Du og jeg er med - uanset hvad vi bærer på. Vi er med.

Det er syndernes forladelse. Det er nyt. Det er evangeliet selv. Det sker også i dag, at du og jeg må forny vores forhold til Gud i nadveren og gå tilgivet ind i det nye kirkeår.

Lad Herren bane sig vej ind i dig, og ban du kun din vej op til nadveren, hvor du møder Herren, hvor han tilgiver dig og sætter dig fri til at løfte hovedet.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed
Amen